

‘Waar staat u in de kerk?’

ds Saskia van Meggelen, Preses Generale Synode

Op 9 maart koos de Generale Synode mij als preses van de Protestantse Kerk voor de komende 5 jaar. Rond deze verkiezing en ook daarna werd mij meermalen de vraag gesteld: ‘Waar staat u in de kerk?’ M.a.w. tot welke bloedgroep behoort u? Ik moet eerlijk zeggen dat ik het nog niet zo gemakkelijk vind om daar antwoord op te geven en mij te positioneren in het geheel van de kerk.

Confessioneel

Ik doe een poging en probeer daarbij meteen de verschillen tussen bepaalde begrippen neer te zetten. Ik voel me schatplichtig aan het confessionele gedachtengoed. Daarmee ben ik opgegroeid, thuis waren wij van het Confessioneel Gereformeerd Beraad en in de jaren '80, toen er hevige discussies waren rond het Schriftgezag en de verzoening, werden de Credo's (blad CGB) gespeld. Confessioneel, rechtzinnig in de leer. Vasthouden aan het verzoenend sterven van onze Heer Jezus Christus, geloven in de opstanding. Wat mij belangrijk lijkt is daar nooit in gestolde taal over de (s)preken. Dat kom ik wel eens tegen. Het gaat er niet om een aantal waarheden maar te herhalen, het is belangrijk de vertaalslag te maken naar de betekenis van die heilsfeiten in het leven van een mens. In plaats van het over zonde en schuld te hebben, spreek ik met (jonge) gemeenteleden over het aan zoveel eisen willen voldoen en het gevoel van falen als dingen niet lukken. Schaamte is dan ook vaak meer aanwezig dan schuld. Dat God je daarin aanvaardt en in de vrijheid zet, is iets wat mensen heel kan maken, uitzicht kan geven. Ik heb ook ontdekt dat verzoening en opstanding geen begrippen zijn die slechts het persoonlijke zielenheil aangaan, maar evenzeer spreken in het publieke domein. Zoveel verziekte structuren in de maatschappij vragen om gerechtigheid, dat is ook

een aspect van verzoening. En is sprake van een stukje collectieve of existentiële schuld omdat het met het mens-zijn gegeven is dat je deelhebt aan structuren die onderdrukken en misbruiken, mens of schepping. Wees een goed rentmeester, zegt Petrus in een zijn brieven (2 Petrus 4: 10), een goed 'econofoon' staat daar in de grondtekst. Verzoening is niet alleen iets wat Christus voor ons bewerkt, maar waar een mens in Christus' naam ook verantwoordelijkheid voor draagt. Dat geldt alle intermenselijk verkeer en zelfs je huishouding!

Daarnaast heb ik in mijn leven gemerkt dat ik, als het gaat om ethische principes, ruimdenkender ben geworden, gewoon omdat in het leven de leer soms wordt ingehaald door de ervaring. Wist ik voorheen vaak heel goed hoe het wel of niet hoorde, wat wel of niet mocht, ik ben daarin minder stellig geworden. Als het gaat om bijvoorbeeld homoseksualiteit of echtscheiding, dan kun je wel zeggen dat het volgens de Bijbel niet mag. Ik zie dat ook hierin een vertaalslag gemaakt moet worden. Spreekt het gebod dan niet meer? Jawel, maar op een ruimere manier. Zou wat God van hetero's vraagt ook niet gelden voor homo's: in liefde elkaar trouw zijn? En waar je in een huwelijk trouw wilt blijven tot de dood je scheidt, merk je soms dat de dood kan binnenkomen niet aan het eind, maar midden in het leven, als een relatie

Sandra Haverman

Saskia van Meggelen

– hoeveel je er ook aan hebt gedaan
– niet voor nieuw leven vatbaar blijkt.

Evangelisch en charismatisch

Zelf heb ik mijn geloof leren beleven eerst in de evangelische hoek en daarna in de Charismatische Beweging (CWN). Evangelisch en charismatisch worden nogal eens met elkaar verward. Ze hebben zeker met elkaar te maken, ze vragen beide aandacht voor het werk van de Heilige Geest, ze hebben een bepaalde bevindelijkheid, willen de emotionele lagen van de mens aanspreken, ze zoeken het gebed, ze weten van genadegaven, van de bediening van genezing. Toch zijn er ook verschillen. In de evangelische hoek heerst een wat striktere Bijbelopvatting en dat leidt tot minder ruimte in ethische standpunten. Zelf herken ik mij in een aanduiding van prof. dr. Jan Veenhof, die vanuit de vrijgemaakte kerk in de Synodale terecht kwam en zich thuis wist in CWN. Hij noemde zich 'vrij gereformeerd'. Dat is ook hoe ik mijzelf zou willen bestempelen. Vrij gereformeerd, rechtzinnig in de leer, maar ruim als het gaat om het leven en daarbij beseffend dat oude woorden steeds weer hertaald moeten worden naar deze tijd en steeds opnieuw toegepast in ieders leven.